

сълзи въ очитѣ му, прегъна колѣне и се наведе надъ набръчканата ѝ дѣсница.

— Бабо Елено, азъ нѣмамъ майка, сиракъ съмъ, отъ този часъ ти си ми майка! Тая нощъ ти роди душата ми! — и той хвърли оржжието си въ огъня.

Баба Елена го погледна съ разплакани очи, прегърна го и изведнажъ цѣлуна и дветѣ му ръце.

— Боже, благодаря ти! Тая вечеръ си намѣрихъ синъ. Много, много съмъ радостна, Господи!...

И баба Елена затресе рамене отъ радостенъ плачъ. Нането остана до нея и за пръвъ пѣтъ отъ петъ години, откакто бѣ станалъ хайдутинъ, по странитѣ му протекоха топли сълзи.

На сутринъта баба Елена отвори раклата, извади дрехитѣ на сина си и ги даде на Нането. Той ги облѣче и излѣзе като новъ човѣкъ на двора. Усмихна се на слънцето и на зеленитѣ дървета, долови радостнитѣ викове на съседскитѣ деца и въздъхна:

— Блазе на този, който си има майка! Отъ нейната обичъ той става човѣкъ, свободенъ като птица работливъ като пчелица!

Баба Елена сжщо излѣзе на двора. Тя застана до него, облегна се на рамото му и продума:

— Атанасе, тая голѣма кжща сега тебе гледа! Пригответи се за работа!

Въ тоя часъ Атанасъ — Нането, чрезъ сърдцето на една стара майка, получи най-голѣмия даръ отъ Бога. Той стана истински господаръ на най-богатата кжща въ Равнецъ.